

влѣчени отъ течението на рѣката, се натъкнаха на пѣ-
съчиво мѣсто и хората, предполагайки, че това е вече
операционния брѣгъ, започнаха да скачатъ въ водата;
понтонитѣ на ротата ми, обаче, се отбиха встриани, про-
дължиха движението и, поради това, първи пристигнах-
ме до българския брѣгъ.

Когато се товарихме на понтонитѣ, азъ забравихъ
да погледна часовника, за което крайно съжалявамъ;
бѣше тѣмно, на моя понтонъ седѣше понтонниятъ офи-
церъ, което азъ отначало не забелязахъ. Нощта бѣ
ясна, макаръ че имаше облаци; бѣше неприятно, когато
месечината се показваше изъ облацитѣ. Вѣтъръ нѣ-
маше, рѣката течеше тихо, отсрещниятъ брѣгъ се не
виждаше; предъ моята рота плуваха само четиритѣ пон-
тона съ плувци. Ние се движехме при пълна тишина;
изведнажъ понтона се заклати, ние влѣзохме въ срѣдата
на Дунава; тия, които стояха на крака, започнаха да се
мѣстятъ, струваше имъ се, че понтонътъ ще се обѣрне.
Изведнажъ се чува гласътъ на понтонния командиръ:
„Мирно! Хората спирать да тропатъ съ крака, олекна на
всички: скоро ще стигнемъ брѣга. Следъ това се чуватъ
гърмежи, засвириха куршуми, а следъ това се чу гласъ:
„Дано, Боже, да умремъ на суша, а не въ водата“. Това
се повтори отъ всички, дигна се гльчъ. Пакъ се чу ком-
андата на понтонния офицеръ, но азъ не можахъ да
я разбера. Гледамъ напредъ, не виждамъ, че плувцитѣ,
които бѣха предъ насъ, стоятъ до поясъ въ водата и
пакъ се качватъ на понтонитѣ; ние ги заобиколихме.
Понтонитѣ се натъкнали на пѣсъка и въ тѣмнината по
пogrѣшка плувцитѣ скокнаха въ рѣката и едва тогава
забелязаха, че това не е брѣгъ. Това бѣ причината, моя-
та рота да стїпи пѣрва на българския брѣгъ, изтика
отъ караулната и воденицата турцитѣ и очисти отъ тѣхъ
устието на рѣка Текирь-дере, следъ което слизането отъ
понтонитѣ ставаше редовно. Щомъ понтонитѣ стигнаха
брѣга, хората започнаха бѣрзо да скачатъ право въ во-
дата, следъ това се прѣскаха по брѣга, тѣрсейки удобни
мѣста да се качатъ на брѣга, но брѣгътъ бѣ високъ и
отвесенъ; едва тогава си спомнихме, че у насъ за тоя
случай бѣха пригответи вжжета — дѣлги вжжа съ куки.
Намѣрихме тия вжжа, хората започнаха да ги хвѣрлятъ
нагоре, кукитѣ се закачаха за шубрацитѣ и хората се